

sættes som følge af, at en bøde ikke betales. Bestemmelsen vil derfor f.eks. kunne anvendes i tilfælde, hvor der opstår spørgsmål om bødeforvandlingsstraf, jf. straffelovens § 53. Bestemmelsen kan derimod ikke antages at give adgang til uden videre at fuldbyrde en ubetinget frihedsstraf, der er fastsat som følge af, at den udleverede har overtrådt et eller flere vilkår i en betinget dom.

Artikel 10, stk. 1, litra a-c, suppleres i *litra d* og *stk. 2-3* af bestemmelser, hvorefter den udleverede også kan retsforfølges, idømmes straf, tilbageholdes med henblik på fuldbyrdelse af en straffedom eller sikkerhedsforanstaltning eller underkastes andre former for begrænsning af sin personlige frihed, hvis den pågældende efter udleveringen udtrykkeligt giver afkald på anvendelse af specialitetsreglen for specifikke forbrydelser begået forud for udleveringen.

Artikel 11 giver mulighed for at gå ind på en særlig ordning i de tilfælde, hvor der efter konventionens regler skal indhentes samtykke fra den anmodede medlemsstat til at drage den udleverede til ansvar i videre omfang i den begærende medlemsstat. Efter artikel 11 kan medlemsstaterne således afgive erklæring om, at artikel 10 ikke skal finde anvendelse, idet medlemsstaternes samtykke anses for givet på forhånd, medmindre andet tilkendegives i forbindelse med udlevering i det enkelte tilfælde.

Såfremt en medlemsstat i en konkret udleverings-sag tilkendegiver, at samtykke ikke må anses for givet, finder artikel 10, stk. 1, stadig anvendelse. Det indebærer, at den begærende medlemsstat fortsat kan drage den udleverede til ansvar i det omfang, hvori dette efter artikel 10, stk. 1, kan ske uden tilladelse fra den anmodede medlemsstat.

Om *videreudlevering* fra den begærende medlemsstat til den anden medlemsstat er det i *artikel 12* fastsat, at videreudlevering som udgangspunkt kan ske uden tilladelse fra den anmodede medlemsstat. Der kan dog tages forbehold over for denne bestemmelse, således at videreudlevering kræver tilladelse fra den anmodede medlemsstat. Det gælder dog ikke, hvis andet er bestemt i artikel 13 i Konventionen om forenklet udleveringsprocedure mellem medlemsstaterne i Den Europæiske Union, eller den udleverede i den begærende medlemsstat giver samtykke til videreudlevering til en anden medlemsstat. Ved konventionen er det forudsat, at dette samtykke gives under de samme former som omhandlet i artikel 10, stk. 2 og 3.

Henvisningen til artikel 13 i Konventionen om en forenklet udleveringsprocedure indebærer for Danmarks vedkommende, at videreudlevering kan ske uden justitsministerens tilladelse, hvis den pågæl-

dende i forbindelse med samtykke til udlevering fra Danmark til den begærende medlemsstat tillige har meddelt samtykke til at blive draget til ansvar og til at blive udleveret videre til en tredje medlemsstat for andre strafbare handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, jf. udleveringslovens § 18 c, stk. 1, 3. pkt.

7.3. Justitsministeriets overvejelser

Som det fremgår af det ovenfor anførte, indebærer udleveringskonventionens artikel 10, at det begærende land i visse tilfælde kan drage den udleverede til ansvar for andre handlinger begået før udleveringen, uden at det kræver tilladelse fra den anmodede stat. Det drejer sig navnlig om tilfælde, hvor strafforfølgningen ikke indebærer frihedsberøvelse, og tilfælde, hvor den udleverede har givet afkald på specialitetsreglen i det begærende land.

Bestemmelserne i §§ 10 og 20 i den gældende udleveringslov bygger på, at fravigelse af specialitetsreglen som hovedregel kræver tilladelse fra den anmodede stat. Dog kan den pågældende i forbindelse med samtykke til udlevering fra Danmark efter § 18 c, stk. 1, 3. pkt., give afkald på specialitetsreglen.

En opfyldelse af bestemmelsen i EU-udleveringskonventionens artikel 10 forudsætter derfor en ændring af udleveringsloven. Det foreslås på den baggrund, at der i udleveringsloven som § 10 a, stk. 1, optages en bestemmelse, hvorefter den udleverede ved udlevering til en medlemsstat tillige kan drages til ansvar for andre strafbare handlinger begået før udleveringen end den, der er sket udlevering for, uden justitsministerens tilladelse, hvis strafforfølgningen eller straffuldbyrdelsen ikke indebærer, at den pågældende skal frihedsberøves for disse andre lovovertrædelser. Det medfører, at der i den begærende medlemsstat kan ske strafforfølgning af lovovertrædelser, der kan straffes med f.eks. kun bøde, og iværksættes fuldbyrdelse af tidligere idømte bødestraffe, uden at der indhentes tilladelse fra justitsministeren.

Endvidere foreslås det, at justitsministerens tilladelse heller ikke er nødvendig, hvis den udleverede selv giver afkald på specialitetsreglen i et retsmøde i den medlemsstat, den pågældende er blevet udleveret til. Denne bestemmelse supplerer den gældende bestemmelse i udleveringslovens § 18 c, stk. 1, 3. pkt., hvor afkaldet meddeles i et retsmøde i Danmark, dvs. i den medlemsstat, som den pågældende udleveres fra.

Ordnningen med formodet samtykke ifølge artikel 11 vil kunne lette samarbejdet om bekæmpelse af international kriminalitet, idet den begærende medlemsstat får mulighed for at drage den udleverede til